

גמ"ר 294/02/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אמיר לוי, הנאשמים

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה
גמ"ר 294-02-15 מדינת ישראל נ' לוי

בפני כבוד השופט אלכס אחר
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
אמיר לוי - הנאשמים

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן.

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 10/10/13 שעה 07:00 או סמוך לכך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג ניסן מספר רישוי 46-776-52 (להלן: "הרכב") בנתיב הימני בכביש 651 מכיוון כללי מערב למזרח (להלן: "הכביש").

הכביש במקום הינו כביש בין עירוני, דו סטרי, בעל שני נתיבי נסיעה לכל כיוון כאשר בין שני המסלולים מפריד אי תנועה בנוי.

באותה העת, בסמוך לק"מ 5 בכביש, רכב פ.פ. ז"ל (להלן: "המנוח") על אופניים, בנתיב הימני בכיוון נסיעת הנאשם, כשהוא לובש אפודה זוהרת וחובש קסדת מגן לראשו. בהגיע הנאשם לק"מ 5, כשהוא נוהג בנתיב הימני, במהירות בלתי סבירה, לא הבחין במנוח, בשום שלב, מפאת הגבלה בשדה הראיה שמקורה בסנוור השמש על אף שיכול ו/או צריך היה להבחין בו, ופגע בו, עם חזית רכבו (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נגרם למנוח נזק חמור למוח, עם דימומים ברקמת המוח, שברים בגולגולת ובעצמות הפנים, דימום בין קרומי המוח, שברים מרובים בצלעות, פצעי קרע בריאות ובקרומ הצדר, שגרמו למותו המידי. כתוצאה מהתאונה נגרמו נזקים לרכב ולאופניים. התאונה, מותו של המנוח, נזקי הגוף והרכוש נגרמו בשל נהיגתו הרשלנית של הנאשם אשר התבטאה בכך שנהג את רכבו ללא תשומת לב למתרחש בדרך בכיוון נסיעתו. לא הבחין במנוח מבעוד מועד ועל אף שיכול או צריך היה להבחין בו, נהג ברשלנות ובחוסר זהירות ולא כפי שנהג מן הישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

הנאשם הורשע בעבירה גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 וסעיפים 40+64 לפקודת התעבורה, (נח) תשכ"א - 1961.

הסדר הטיעון:

ביום 22/6/17 הודיעו הצדדים לבית המשפט כי גובש ביניהם הסדר טיעון וזאת כדלהלן:

"ב"כ הצדדים:

אנו מבקשים להודיע לבית המשפט כי לאחר שבאנו ביננו בדברים הצלחנו לגבש הסכמות וזאת לפי המלצת בית המשפט כתב האישום יתוקן, (כתב אישום מתוקן מוגש בזאת לבית המשפט סומן כת/1). הנאשם יחזור בו מכפירתו יודה בעובדות ובעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, יורשע ויוטלו עליו העונשים הבאים:

1. מאסר שינוע בין 3-6 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות וזאת בכפוף לחוות דעת חיובית בעניינו של הנאשם מטעם הממונה על עבודות השירות.
 2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים שיחול על עבירה בה הורשע ועל עבירה של נהיגה בזמן פסילה.
 3. לעניין רכיבי הענישה - הפסילה, פסילה על תנאי, קנס או פיצוי יטענו הצדדים באופן חופשי ורכיבים אלו ייקבעו על פי שיקול דעתו של בית המשפט.
- כמו כן מוסכם שבנוסף לאמור לעיל יופנה עניינו של הנאשם לשירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר בעניינו".

הנאשם אישר שהוא מבין את פרטי הסדר הטיעון שהוצע לו ולאחר שהורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן הופנה עניינו לשירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר וכן במקביל הופנה לממונה על עבודות השירות על מנת שתיבדק התאמתו לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן:

ביום 29/11/17 הוגש מטעם שירות המבחן למבוגרים תסקיר לעניין העונש בעניינו של הנאשם.

התסקיר סוקר את רקעו האישי והמשפחתי של הנאשם שסיים שירות צבאי מלא ביחידה קרבית, הינו נשוי ואב לילד, עובד כמהנדס מכונות, במקום עבודה קבוע.

הנאשם שיתף את שירות המבחן בקשיים עימם התמודד לאחר התאונה ונראה כי כיום מוצא בסיועה של אשתו וכן בשילוב פעילות ספורטיבית, מסגרת לתיעול קשייו הרגשיים.

תסקיר שירות המבחן סקר את מהלך חייו של הנאשם וכן את הטרגדיה המשפחתית אשר פקדה את משפחתו כאשר עמוד 2

בהיותו בן 14 שנים, נפטרה אמו, בנסיבות טרגיות בעת שהייתה בעצמה מעורבת בתאונת דרכים בהיותה רכובה על אופנוע.

הנאשם שיתף את שירות המבחן בתחושותיו האישיות והתמודדותו היום יומית בהיותו בן למשפחה שמצאה את עצמה נפגעת מצד אחד מקטל תאונות הדרכים, ומצד שני כמי שמצא את עצמו לאחר כ- 22 שנים מעברו השני של המתרס, היינו, מתמודד עם ההשלכות הנובעות מנהיגתו ותוצאותיה.

הנאשם נוהג משנת 1999, לחובתו 4 הרשעות כולן מסוג ברירת משפט וממועד מעורבותו בתאונה מושא הליך זה שלפני, לא נפתחו נגדו תיקי תעבורה נוספים כלשהם. הנאשם נעדר עבר פלילי.

הנאשם לקח אחריות מלאה על מעורבותו ואחריותו לתאונה, שיתף את שירות המבחן בתחושותיו, ובסיבה שגרמה לתאונה וציין כי דווקא בשל עברו המשפחתי נהג באופן זהיר אולם לא היה בכך כדי למנוע את גרימת התאונה הנוכחית.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם נורמטיבי, בעל ערכים חיוביים, אשר התמודד לאורך חייו עם אובדן אמו, וחרף הקשיים הרגשיים, ניכר כי מדובר באדם בעל כוחות חיוביים וכישורים שסייעו לו בהמשך תפקודו התקין.

הנאשם הביע בפני שירות המבחן את רצונו להשתלב בקבוצה טיפולית ולהיפגש עם אנשים כמותו אשר מצאו עצמם מעורבים בגרימת תאונת דרכים קטלנית.

שירות המבחן סבור שקיימת חשיבות גבוהה לשילובו של הנאשם בטיפול התואם את מצבו ולפיכך המליץ על הטלת צו מבחן למשך שנה לצד הטלת עבודות שירות.

חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות:

ביום 13/11/17 התייצב הנאשם בפני הממונה על עבודות השירות וזאת לצורך עריכת ראיון התאמה והשמה ונמצא כשיר לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות, הומלץ כי העבודות ירוצו בבית לוינשטיין.

טיעוני הצדדים לעונש:

המאשימה עתרה במסגרת טיעוניה לאימוץ הסדר הטיעון. ביחס לרכיב עונש המאסר עתרה המאשימה להטלת רף הענישה הגבוה של מתחם הענישה שסוכם בין הצדדים, היינו, 6 חודשי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות.

באשר לרכיב הפסילה עתרה המאשימה לפסילה בפועל למשך 10 שנים לצד הטלת קנס ופיצוי למשפחת המנוח.

לעמדת המאשימה כי הגם שמדובר ברשלנות רגעית של הנאשם אשר בעתיה כאמור נגרמה התאונה,

הרי שדי בכך כדי להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 6 חודשים, שלא יפחת מעונש המינימום הקבוע בחוק.

מנגד, עתרה ההגנה להטלת עונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, בטווח הנמוך של ההסדר תוך החרגת עונש המינימום הקבוע בחוק, היינו, הטלת מאסר למשך 3 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות.

ההגנה הדגישה את חלוף הזמן שעבר ממועד האירוע, ועד למועד מתן גזר הדין, למעלה מ- 4 שנים, (אציין כי כתב האיטום הוגש ביום 2/2/15).

ההגנה הפנתה במסגרת סיכומיה למחדלי החקירה, אולם, מאחר ועובדות אלה לא מצאו את ביטויים בכתב האיטום המתוקן, לא מצאתי לנכון ליתן לכך משקל כלשהו במסגרת השיקולים של גזירת העונש ההולם.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם היינו, גרימת מוות ברשלנות, צריכה לשקף ולתת ביטוי לקדושת חיי אדם אשר על לא עוול בכפו קיפח את חייו.

בעת גזירת הדין, בית המשפט בוחן בין היתר את מידת הרשלנות המיוחסת לנאשם, אשר בעטיה נגרמה התאונה שהובילה בסופו של דבר לקיפוח חיי אדם. נקבע כי, אמת המידה המרכזית לגזירת הדין היא כאמור מידת הרשלנות (ראו בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מ"י).

בענייננו, אני קובע כי דרגת רשלנותו של הנאשם הייתה רגעית, וניתן למקם אותה ברף הנמוך של דרגת הרשלנות וזאת לאור מכלול הנתונים אשר הובאו במהלך שמיעת הראיות והוסכמו למעשה ע"י הצדדים גם בסיכומיהם, כך למשל לא חלקה המאשימה עצמה על העובדה כי הרשלנות אותה יש לייחס למעשה הנאשם הינה רשלנות רגעית.

מדיניות הענישה:

בע"פ 38835-08-16 **מירז נ' מ"י**, (בית משפט מחוזי תל אביב פסק דין מיום 5/7/17) נקבע לעניין הענישה הראויה אשר תוטל על הנאשם שהורשע בעבירה של תאונת דרכים קטלנית כתוצאה מאי שמירת רווח כדלהלן:

".... אבוי לכולנו אם נשלים עם נהיגה בכביש, שבה ללא סיבה כלשהי ביום בהיר ובראות טובה לא מבחין נהג במה שנעשה לפניו, כשאין כל גורם החוסם את ראייתו. כאמור, כפועל יוצא מכך לא שמר המערער מרחק ובסופו של דבר פגע בעוצמה ברכב... לכך יש לצרף את הנתונים שלא היו שנויים במחלוקת: המערער הוא נהג מקצועי, שנהג בכלי רכב גדול וכבד - משאית, הכביש הוא כביש בינעירוני ראשי ועמוס, שמחייב תשומת לב וערנות מרבית לנעשה בו. כל אלה יחד מצביעים על רשלנות גבוהה וחמורה."

ובהמשך נכתב:

"אם חפצי חיים אנו, אין מנוס מהצבת מחיר מתאים לקיפוחם של חיי אדם. קדושת החיים היא ערך עליון, ולרוע המזל עדיין לא נמצאה דרך אחרת למתן ביטוי להכרה בערך זה מלבד ענישה הכוללת שלילת החירות לתקופה מסויימת."

אכן, בפסיקה נקבע לא אחת כי נוכח הקטל המשתולל בדרכים, אין מנוס מלהעדיף את גורם ההרתעה בענישה והגנה על האינטרס הציבורי על שלום הציבור, על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם וגם אם מדובר בנאשם שעד למועד ביצוע העבירה והרשעתו בה ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין, (ראו ת"פ 43073-11-13 **מ"י נ' זובידאת**, (פורסם באתר נבו).

עיון בפסיקה מגלה כי בתי המשפט הן השלום והן המחוזי כערכאת ערעור, קבעו כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה בה הורשע הנאשם בנוגע לתקופת המאסר נע בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול ויבוצעו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל, בנוגע לתקופת הפסילה מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 16 שנים (ת"פ 43073-11-13 **מ"י נ' זובידאת**, [ניתן ביום 14.9.16]). בפסק הדין אותו צירפה ב"כ הנאשם, אף הוצע לקבוע את אופן חישוב תקופת הפסילה ויצירת מחתם הולם, כך שעבור כל חודש של מאסר בפועל יוטל חודש של פסילה, (גמ"ר 3990-09-16 **מ"י נ' מעטוף**, [ניתן ביום 23.5.17]), עמדה זו אוזכרה בעפ"ג (ב"ש) 39751-12-13.

עם זאת, לא ניתן להתעלם כי ענייננו שונה מהאמור לעיל. בענייננו גובש בין הצדדים, במסגרת הסדר הטיעון, טווח ענישה אשר חורג ממתחם העונש ההולם כפי שנקבע לעיל, באופן שיוטל על הנאשם עונש מאסר שינוע בין 3-6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות.

אכן, בפסיקה נקבע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה בה הורשע הנאשם הינו מאסר שבין 6-18 חודשים, כאשר המאסר נע בין מאסר בעבודות שירות לבין מאסר בפועל, פסילה בפועל לתקופה שבין 3-10 שנים, מאסר על תנאי

נשאלת עתה השאלה האם יש לחרוג מעונש המינימום ולהטיל על הנאשם ענישה פחותה מזו הקבועה בחוק, אשר כאמור נעה בתוך המתחם שלגביו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון.

לצורך כך, סבורני כי יש לבדוק בין היתר גם את הפרמטרים הבאים:

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - סעיף 40יא לחוק העונשין:

הנאשם בן 36 שנים, נשוי ואב לילד בן כחצי שנה, בעל תעודת בגרות מלאה, סיים שירות צבאי ביחידה קרבית, סיים לימודים אקדמיים בטכניון, מתפקד באופן נורמטיבי וחיובי, נוהג משנת 1999 לחובתו 4 הרשעות בלבד, כולן מסוג ברירת משפט.

הנאשם לקח אחריות על מעשיו והודה בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן ואיני מוצא פסול בכך שהודאתו באה לידי ביטוי בשלב מתקדם של שמיעת הראיות שכן מצאתי כי דבריו של הנאשם כנים אמתיים והוא אכן חווה את האירוע הטרגי בצורה ובאופן כפי שמתבטא בתסקיר שירות המבחן.

הענישה הראויה בענייננו:

בע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נ' מ"י** ציין בית המשפט העליון כי בבוא בית המשפט לגזור דינו של אדם אשר הורשע בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים, ניצבים לפניו 3 כללים מנחים:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל, הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

הערך המוגן הינו שמירה על קדושת החיים, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך. בעניין זה, ראו דבריו של כב' השופט, אברהם אליקים, סגן נשיא, בבית משפט המחוזי בחיפה בגזר דין שניתן בת"פ 43073-11-13 **מדינת ישראל נ' סלים זובידאת**, וכן ההפניות לפסיקה הרלוונטית. ברור שאין מקרה אחד זהה למשנהו ואכן לעיתים בשל נסיבות שונות יסכימו הצדדים לסטות מרף הענישה. אך משהורשע אדם בעבירה של גרימת תאונת דרכים אשר בצידה תוצאה קטלנית - מותו של אדם, על בתי המשפט ליתן לכך ביטוי עונשי מוחשי. עם זאת, גם נאמר כי הרתעת הציבור אינה חזות הכול ו"יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה" (עפ"ת 1267-05-16 **חיזגילוב נ' מ"י**).

בעת קביעת העונש המתאים, בתוך מתחם הענישה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין אשר ביקש להבנות את שיקול הדעת השיפוטי, יש לקחת בחשבון ולבדוק האם במקרה הקונקרטי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, גם אם מדובר בתקופה קצרה, יהיה בה כדי לקבע שהנזק עולה על התועלת, בייחוד כאדר עסקינן בנאשמים נעדרי דפוס עברייני מובהק. דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (להלן: "ועדת דורנר"), התייחס לעניין זה ומסקנתו מצדיקה בחינה מחודשת של שיקולי הענישה ככלל ובמיוחד בעבירות שעניינן ברשלנות, (ראו עפ"ת 1267-05-16 **חיזילוב נ' מ"י**).

אם כן, שיקול דעתו של בית המשפט בעת קביעת העונש הראוי, לעבירה בה הורשע הנאשם מורכב ממערכת שיקולים רחבה אשר לוקחת בחשבון את תוצאות התאונה ונסיבותיה וכן את נסיבותיו של הנאשם, עמדת שירות המבחן אשר מתייחסת בין היתר גם לסיכויי השיקום של הנאשם, (שיקום אינו בהכרח שילוב הנאשם בתוכנית טיפולית) ואת האינטרס החברתי שבענישה. לא ניתן להתעלם כי בענייננו המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה, כאשר בפרק זמן זה ישולב הנאשם בהליך טיפולי מתאים כך שניתן להכיל את הסייג הקבוע בסעיף 40ד לחוק העונשין, ביחס לענייננו, לא רק כשיקול לאימוץ הסדר הטיעון אלא אף כשיקול להחרגת העונש מענישת המינימום הקבועה בחוק.

כפי שצוין לעיל, בין הצדדים גובש הסדר טיעון בעל מנעד וטווח וזאת ביחס לעונש המאסר, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי בכובד ראש את נימוקיהם, וכן נתתי את דעתי לעמדת שירות המבחן, באתי לכלל מסקנה כי מקרה קונקרטי וייחודי זה מאפשר לבית המשפט לסטות מעונש המינימום הקבוע בחוק, ולהורות על הטלת ענישה שתהא פחותה מ- 6 חודשי מאסר אשר תרוצה בעבודות שירות.

טווח הענישה ביחס לרכיב זה, אשר הוסכם על הצדדים הינו תוצר של משא ומתן אשר התנהל בין הצדדים במהלך שמיעת הראיות ובמסגרתו נלקחו בחשבון הקשיים והכשלים אשר אותו במהלך ניהול המשפט.

עם זאת חשוב לציין כי, לא נעלמו מעיני תוצאות התאונה. המנוח קיפח את חייו עת ביקש להגיע למקום עבודתו כפי שעשה מידי יום ביומו, רכוב על אופניו וסבורני כי תוצאה עגומה זו יכולה הייתה להימנע לולא אותה רשלנות רגעית של הנאשם אשר יאלץ להתמודד מידי יום ביומו, במשך כל חייו, עם תוצאות אירוע זה.

על כן, ביחס לרכיב המאסר, אני קובע כי ניתן לאמץ את טווח הענישה אשר הוסכם ע"י הצדדים ולהטיל על הנאשם עונש מאסר אשר משכו יפחת מעונש המינימום, כך שיוטל על הנאשם עונש מאסר למשך 4 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות.

באשר לרכיב הפסילה - אני קובע כי יש לאזן בין עונש המאסר לבין עונש הפסילה, אולם אין להחמיר ביחס לרכיב זה יתר על המידה שכן עליו לשקף את הענישה הראויה אשר הולמת את נסיבות ביצוע העבירה ותוצאותיה מחד ומנגד לוקחת בחשבון גם את מידת הרשלנות המיוחסת לנאשם, (בענייננו נקבע כי מדובר במידת רשלנות נמוכה, רשלנותו של הנאשם הוגדרה כרשלנות רגעית), ועל כן אני סבור שיש להעמיד את תקופת הפסילה למשך 4 שנים.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, באתי לכלל מסקנה כי במקרה זה יש למקם את הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, ועל כן אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 4 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות בבית חולים לווינשטיין ברעננה. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 21.01.18 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, מפקדת מחוז מרכז, רמלה וזאת לצורך קליטתו.
2. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים שלא יעבור תוך 3 שנים מהיום על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת מוות ברשלנות (סעיף 67 לפקודת התעבורה וסעיף 304 לחוק העונשין בצירוף סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה).
3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 שנים, בניכוי 90 ימי פסילה מנהלית אשר רוצו זה מכבר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 12.02.18 בשעה 12:00 ובמועד זה יקבל אישור הפקדה מתאים.
4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
5. צו מבחן למשך שנה אשר יפוקח בידי שירות המבחן, במסגרתו ישולב הנאשם בטיפול מתאים, על פי צרכיו ובמסגרת שתיקבע ע"י שירות המבחן.
הוסבר לנאשם כי ככל שלא יקיים את תנאי הצו, יכול ותוגש בקשה להפקעתו ועניינו יובא לבית המשפט לצורך דיון מחודש ברכיבי הענישה של גזר הדין.
6. פיצוי בסך 3,000 ₪ אשר יועבר לבנו של המנוח, (עד תביעה מס' 7 ברשימת עדי התביעה).
סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 10/5/18 ויועבר באמצעות מזכירות בית המשפט לעד תביעה מס' 7 אשר פרטיו ימסרו מבעוד מועד ע"י המאשימה.

המוצגים אשר הוגשו במהלך שמיעת הראיות מוחזרים אל ב"כ המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' טבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.